

Arrest

**nr. 87 117 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2012 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij vraagt haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathelet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateert *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekende partij meent recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesjetische origine te zijn. U bent afkomstig uit Nazran, Republiek Ingoesjetië. Op 6 of 7 maart 2008 huwde u traditioneel met K. M. (...) (O.V. 6.861.331) met wie u twee kinderen heeft, K. D. (...) en K. A. (...). U scheidde op 14 of 15 juni 2011 traditioneel van hem in een opvangcentrum in Frankrijk. De verblijfplaats van uw ex-man is u onbekend, uw kinderen verblijven samen met u in België.

U bent uw land ontvlucht omwille van de problemen van uw ex-man. Hij was een rechercheur bij de GUVd, het hoofddepartement van Binnenlandse Zaken, en kende reeds voor uw huwelijk bepaalde, voor u onbekende problemen. Hij werd eind oktober 2007 gedurende enkele dagen meegenomen door de overheidsdiensten maar zijn vader wist hem vrij te kopen. Voor deze arrestatie werd uw ex-man nogmaals gearresteerd maar u heeft geen informatie over dit incident. Twee weken na uw huwelijk begin maart 2008 vertelde uw ex-man dat jullie moesten verhuizen naar een nieuw appartement, op een voor u onbekende locatie. U vermoedde dat uw ex-man problemen kende aangezien hij telefonisch bedreigd werd. Uw ex-man wilde u hierover niets vertellen. Op 6 of 7 september 2008 zijn jullie samen naar Europa gevlucht maar wat de specifieke aanleiding was voor deze vlucht kan u niet vertellen.

U verklaart voorts dat uw ex-man verdacht werd van een aanslag in Nazran op 23 juli, 2007 of 2008. Na deze aanslag door wahabieten bleven enkele van zijn vrienden, die betrokken waren bij die aanval, twee nachten bij uw ex-man thuis overnachten, waarna uw burens dit waarschijnlijk doorverteld hebben aan de autoriteiten. Uw ex-man werd tweemaal opgeroepen door de FSB, de Russische

veiligheidsdienst, voor een ondervraging minder dan drie weken na uw huwelijk. Er werd een rechtszaak geopend in mei of juni 2008. Na uw vlucht uit uw land van herkomst vertelde uw schoonvader dat de overheidsdiensten tweemaal langsgesproken waren voor uw ex-man en convocaties achtergelaten hadden.

U vluchtte ondertussen via Polen naar Europa. In Polen werden uw vingerafdrukken genomen maar u wachtte de asielbeslissing niet af en vertrok samen met uw ex-man naar Frankrijk. Daar diende u en uw ex-man tot tweemaal toe een asielaanvraag in. Echter, beide asielaanvragen werden geweigerd op basis van voor u onbekende redenen. In deze periode kreeg u ook huwelijksproblemen, omwille van het feit dat uw ex-man zijn problemen niet wilde vertellen en door zijn drugsverslaving. U scheidde op 14 of 15 juni 2008 traditioneel van hem in een opvangcentrum in Frankrijk en besloot om naar uw vaderland terug te keren. Uw ex-man weigerde u toestemming te geven om terug te keren met de kinderen. Hij dreigde ermee dat hij zijn familieleden had opgebeld en dat zij jullie kinderen zouden afnemen zodra u naar uw thuisland zou terugkeren. Ook zijn familieleden hadden u al gebeld met de dreiging dat u ofwel terug moest gaan naar uw ex-man, ofwel de kinderen aan hem of uw schoonfamilie moest geven. Uw ex-man wilde echter jullie huwelijk een nieuwe kans geven en u loog hem voor dat u naar Engeland zou gaan en op hem zou wachten. Hij liet jullie gaan maar u ging stiekem naar België en diende hier een eerste asielaanvraag in op 28 juni 2011 die geweigerd werd op basis van de Dublin-overeenkomst. U bleef in België, en ook uw ex-man kwam naar hier en vroeg op 16 augustus 2011 een eerste en op 5 oktober 2011 een tweede maal asiel aan. Op basis van de Dublin-overeenkomst werd beslist dat Frankrijk verantwoordelijk was voor zijn asielaanvraag. U ontmoette uw ex-man samen met jullie kinderen in deze periode, geregeld door het opvangcentrum. U vroeg op 31 januari 2012 een tweede maal asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een kopie van uw binnenlands paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen en uw werkboekje.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest dat u problemen zal kennen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van de problemen die uw ex-man had met de autoriteiten in jullie land. Daarenboven vreest u dat uw schoonfamilie jullie kinderen van u zal afnemen als u zou terugkeren. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Vooreerst blijft u extreem vaag met betrekking tot de problemen van uw ex-man, waardoor jullie besloten te vluchten. Zo weet u niet wanneer deze problemen begonnen noch wat de aanleiding van deze problemen was. (CGVS p. 14) Eveneens kan u niet vertellen met wie uw ex-man problemen had in zijn land van herkomst of welke de reden is dat u in september 2008 besloot te vluchten. (CGVS p. 18 en 21) Met betrekking tot de telefonische bedreigingen kan u enkel vertellen dat hij deze bedreigingen reeds kreeg voor jullie verhuis naar het nieuwe appartement, waarvan u de straatnaam eveneens niet meer weet. (CGVS p. 4 en 14) Uw ex-man en uw schoonvader kenden de details van deze bedreigingen, u niet. (CGVS p. 14) U stelt dat uw ex-man en schoonvader verklaarden dat iemand afgeranseld moest worden maar wie die persoon was weet u niet. (CGVS p. 15) Ook kan u niet vertellen waarom deze persoon afgeranseld moest worden. (CGVS p. 15) Welke het echte probleem van uw man en schoonvader was, weet u niet, ze verstopten het voor u. (CGVS p. 16) U verklaart daarenboven dat uw ex-man bewijsmateriaal zou hebben dat hij bedreigd werd maar welke bewijsmaterialen dat precies waren kan u niet zeggen. (CGVS p. 14) U heeft verder geen informatie over de persoon die uw ex-man belde, noch de reden waarom hij deze dreig telefoons kreeg. (CGVS p. 22) U kan enkel vertellen

wat u weet. (CGVS p. 22) Bovendien kan u niet vertellen of er nog iets met betrekking tot uw ex-man voorgevallen is na uw verhuis naar het appartement. (CGVS p. 18) U stelt dat er niets is voorgevallen wat u zelf betreft. (CGVS p. 18) Vervolgens verklaart u dat uw ex-man eind oktober 2007 meegenomen werd door de overheidsdiensten. (CGVS p. 16) Echter, wat de reden achter deze arrestatie is weet u niet, noch kan u vertellen welke instantie hem meenam. (CGVS p. 16 en 17) U verklaart dat uw schoonvader moest betalen voor de vrijlating van uw ex-man en stelt algemeen dat het heel veel geld was. (CGVS p. 17) Aan wie hij moest betalen, weet u niet. (CGVS p. 17) Daarenboven verklaart u dat hij voor deze arrestatie, nogmaals werd meegenomen maar wanneer weet u niet, de reden van deze arrestatie kan u eveneens niet geven. (CGVS p. 17) U verklaart dat vrienden van uw man, die deelnamen aan die aanslag, in het appartement van uw ex-man overnachtten maar wie die personen zijn, weet u niet. (CGVS p. 18 en 19) Hoe uw ex-man die personen kende is u ook onbekend. (CGVS p. 19) Verder verklaart u dat de FSB uw ex-man was komen halen ter ondervraging naar aanleiding van die beschuldiging maar wanneer dat was, weet u niet. (CGVS p. 20) U stelt vaag dat het minder dan drie weken na uw huwelijk in maart 2008 was. (CGVS p. 20) Het resultaat van die ondervragingen kan u niet weergeven maar u stelt wel dat er een rechtszaak was. (CGVS p. 20) Echter, wanneer die rechtszaak was weet u niet want de documenten zijn bij uw ex-man. (CGVS p. 20) Het zou in mei of juni 2008 zijn. (CGVS p. 20) De actuele staat van deze rechtszaak weet u niet, u denkt dat ze niet beëindigd is. (CGVS p. 22) Tot slot verklaart u dat uw ex-man zelf ontslag nam na al deze problemen maar wanneer hij dit juist deed weet u niet. (CGVS p. 15) Tsjetsjeense mannen hebben immers niet graag dat vrouwen zich ermee bemoeien. (CGVS p. 15)

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw vervolgingen, namelijk de problemen van uw ex-man en de daaropvolgende asielincidenten, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas. Het feit dat u bijzonder weinig weet te vertellen over de vroegere arrestaties van uw ex-man, de bedreigingen en de aanslag waarvan hij beschuldigd werd alsook omtrent algemene informatie zoals onder meer wie hem bedreigd, waarom en welke de concrete aanleiding was voor uw vlucht, tast uw geloofwaardigheid op ernstige wijze aan. Het is allerminst geloofwaardig dat een vrouw, wiens echtgenote tweemaal gearresteerd werd in het verleden en zware problemen kende in verband met een aanslag en regelmatig dreig telefoons ontving, dergelijk weinig kennis heeft omtrent absolute basiselementen van deze belangrijke asielincidenten. Een dergelijke aantasting van uw geloofwaardigheid wordt verder verzwakt door het feit dat u nog gedurende vele maanden, en jaren met uw ex-man samenleefde na jullie vlucht uit uw land van herkomst waardoor u ruim de mogelijkheid had om deze essentiële informatie via hem te bekomen. U verklaart uw vage informatie door het feit dat u een vrouw bent, en de gewoontes in uw land stellen dat een vrouw niets moet weten. (CGVS p. 13, 15 en 22) Echter, dan nog mag er verwacht worden dat u meer moeite doet om de waarheid te achterhalen in verband met uw problemen. Zo kon u onder andere meer en verregaander aandringen bij uw ex-man om informatie van hem te bekomen aangezien ook uw leven en het leven van uw kinderen in gevaar was. Daarenboven kon u bijvoorbeeld de documenten van uw ex-man onder de loep nemen, uw schoonvader bevragen, of contact opnemen met de neef van uw vader, die député in de Ingoesjetische regering is. (CGVS p. 8) U nam echter geen contact met deze persoon op want dan zou hij u nog niets vertellen omwille van de gewoontes in uw land van herkomst. (CGVS p. 30) U probeerde het zelfs niet omdat u uw ex-man geloofde en hetgeen in uw land achterbleef interesseerde u niet. (CGVS p. 31) Deze verklaring is allerminst aanvaardbaar voor het Commissariaat-generaal. Zo weet u elementaire en uiterst noodzakelijke kernelementen betreffende uw problemen en kernelementen van uw asielrelaas niet te vertellen en doet u daarenboven geen moeite om via andere wegen dergelijke relevante informatie te bekomen. Het Commissariaat-generaal verwacht dat een asielzoeker moeite doet om informatie te bekomen aangaande zijn asielproblemen gezien de ernstige aard van zulke incidenten en de dramatische gevolgen ervan, zijnde uw vlucht uit uw herkomstland. U had in casu een belangrijke en invloedrijke informatiebron in de neef van uw vader maar gebruikt deze bron niet zonder een verschoonbare reden voor een dergelijk laakbare houding te geven. Uw vage verklaringen en lakse handelingen tonen uw gebrek aan interesse en onverschilligheid met betrekking tot uw asielrelaas aan hetgeen uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielincidenten zwaar ondermijnt.

Ten tweede, en in het verlengde van vorig punt, wordt uw geloofwaardigheid verder aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen na uw vertrek uit uw land van herkomst. In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker ernstige pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen met betrekking tot zijn asielproblemen, hetgeen u duidelijk nagelaten heeft. Zo verklaart u dat de ordediensten tweemaal naar uw schoonvader kwamen in verband met de problemen van uw ex-man. (CGVS p. 22) Echter, u weet niet in welke maand van 2011 dit gebeurde aangezien uw

schoonvader het enkel aan uw ex-man vertelde. (CGVS p. 22 en 23) U verklaart verder algemeen dat de ordediensten langskwamen maar welke instantie precies uw ex-man wilde spreken, weet u niet. (CGVS p. 23) Vervolgens verklaart u dat er regelmatig oproepingsbrieven afgegeven werden voor uw ex-man maar wederom blijft u in gebreke betreffende de inhoud van deze oproepingsbrieven. (CGVS p. 22) Zo weet u niet naar waar uw ex-man moest gaan, en stelt algemeen dat hij waarschijnlijk naar de onderzoekingsdienst moest gaan, u weet het niet. (CGVS p. 23) U weet niet in verband met welke zaak hij opgeroepen werd en kan niet zeggen in welke hoedanigheid hij moest gaan. (CGVS p. 23) U weet deze zaken niet. (CGVS p. 23) Deze convocaties zouden bij uw ex-man zijn maar waar uw ex-man precies is, weet u niet. (CGVS p. 23) U vermoedt dat hij in een repatriëringscentrum in België zit, maar u bent niet zeker. (CGVS p. 5 en 23) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielproblemen niet. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen. Wederom mag het Commissariaat-generaal verwachten dat u moeite doet om deze informatie te bekomen, hetgeen u nagelaten heeft. U had de mogelijkheid om de oproepingsbrieven die uw schoonvader naar uw ex-man in Frankrijk opstuurde na te lezen, of informatie te bekomen via de neef van uw vader. (CGVS p. 8 en 23) Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Ingoesetië betreffen ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

Ten derde stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw geloofwaardigheid verder aangetast wordt door uw houding die niet in overeenstemming is met uw verklaarde vrees. Vooreerst verklaart u dat u, na uw scheiding, van uw ex-man in Frankrijk vluchtte door hem in de waan te houden dat u naar Engeland vertrok en hem daar zou opwachten. (CGVS p. 25) Hij wist niet dat u in werkelijkheid naar België vertrok. (CGVS p. 7) Echter, na uw aankomst in België wilt u een fout in binnenlands paspoort laten rechtzetten en schakelt de hulp in van een familielid langs moederszijde van uw ex-man, die in Antwerpen woont, om u te vergezellen naar het postkantoor. (CGVS p. 11) U verklaart deze persoon niet te kennen, en hem toen slechts eenmaal gezien te hebben. (CGVS p. 12) U kwam met hem in contact via een Tsjetsjeense kennis en gevraagd naar de reden van jullie contact stelt u dat het niet tegen de wet is. (CGVS p. 12 en 13) Het Commissariaat-generaal stelt echter dat het allerminst aannemelijk is dat een asielzoeker, die vlucht van haar verslaafde en gewelddadige ex-man, de relatieve veiligheid van haar nieuw onderduikland riskeert te onthullen door contact op te nemen met een familielid van haar inmiddels ex-man. Zo verklaart u in het geheim naar België gevlucht te zijn maar besluit om na uw aankomst, in juni, familie van uw ex-man op te bellen om u te helpen op het postkantoor. (CGVS p. 9) U verklaart dat u zeker was dat deze persoon niets tegen uw ex-man zou zeggen want hij kende uw ex-man en wist in welke toestand hij zich bevond. (CGVS p. 30) Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat u eerder in uw interview verklaarde deze persoon niet te kennen, en dat u hem toen slechts eenmaal gezien had waarop u stelt dat uw ex-man en deze persoon een slechte band hadden. (CGVS p. 12 en 30) Het Commissariaat-generaal wijst uw verklaring voor deze riskante handeling geheel af en stelt dat het redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht mag worden dat zijn handelingen in overeenstemming zijn met zijn verklaarde vrees, hetgeen in casu niet het geval is. Het feit dat u de hulp van een familielid van uw ex-man inschakelt, nadat u juist van hem gevlucht bent naar een land waar hij de bestemming niet van kent, enkel en alleen om een document via de post te versturen, is bijzonder onaannemelijk en doet op zware wijze afbreuk aan uw verklaringen dat u uw ex-man vreest en van hem wilt vluchten. U had op eenvoudige wijze een andere persoon kunnen aanspreken om u te helpen, zonder dat u het risico zou lopen dat uw verblijfplaats onthuld zou worden aan uw ex-man door dit familielid. De risico's die u neemt om een document te posten, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw problemen en uw algehele geloofwaardigheid verder. Daarenboven verklaart u gedurende uw verblijf in België, en eveneens nadat uw ex-man hier opdook en u bedreigde, net zoals zijn familie dat deed via de telefoon, op geen enkel moment klacht tegen hem ingediend te hebben. (CGVS p. 28) U stelt enkel dat u het aan de assistenten in het opvangcentrum vertelde. (CGVS p. 28) Uw lakse houding in verband met uw verklaarde vrees ten opzichte van uw ex-man, doet verder twifelen aan de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.

Ook in verband met uw verklaarde vrees voor de autoriteiten ten gevolge van de problemen van uw ex-man, zijn uw handelingen evenmin in overeenstemming brengen met deze vrees. U verklaart dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst aangezien de problemen van uw ex-man ook u kunnen betreffen in uw land van herkomst, ondanks het feit dat u van hem gescheiden bent. (CGVS p. 3) U verklaart gevlucht te zijn en asiel aangevraagd te hebben in Frankrijk omwille van de problemen van uw ex-man met de ordediensten. (CGVS p. 22) Echter, uit een stempel in de kopie van uw binnenlands paspoort blijkt dat u een internationaal paspoort uitgereikt gekregen heeft op 7 juli 2008, dus in de periode dat u deze problemen reeds kende, en twee maanden voor uw vlucht. U verklaart dit document via de geijkte weg verkregen te hebben, u heeft uw documenten binnengebracht en verkreeg

uw internationaal paspoort binnen een maand. (CGVS p. 12) Het is bijzonder opmerkelijk dat u, gezien uw vrees voor en problemen met de autoriteiten, zich toch begeeft naar de autoriteiten om een buitenlands paspoort te verkrijgen. U stelt dat deze problemen uw ex-man betreffen, en dat u gewoon uw paspoort ging afhalen. (CGVS p. 30) Echter, gezien het feit dat u juist omwille van de problemen met de autoriteiten uw land ontvluchtte, is het opmerkelijk dat u, in de periode dat uw ex-man problemen kende, naar deze autoriteiten stapt om een dergelijk document te verkrijgen. Daarenboven verklaart u verder dat u, na geweigerd te zijn geweest in Frankrijk, naar de Russische ambassade ging om terug te keren naar Rusland. (CGVS p. 26) Uw handelingen ondermijnen bijgevolg uw vrees op zware wijze. Zo is het onbegrijpelijk dat u verklaart te vluchten uit uw land van herkomst omwille van de problemen van uw ex-man met de autoriteiten, en dat u nu nog steeds niet kan terugkeren omwille van deze problemen, maar dat u tegelijk wel naar de autoriteiten van uw land in Frankrijk stapt om uw reis te regelen. Niet alleen onthult u dan uw identiteit en onderduikadres, tevens loopt u het risico om gearresteerd te worden. U stelt dat de problemen van uw ex-man u niet interesseren en dat u niets verkeerd gedaan had. (CGVS p. 30) Echter, uw verklaringen voor deze opmerkelijke handelingen kan het Commissariaat-generaal niet overtuigen aangezien zij volkomen indruisen tegen de door u verklaarde angst. Zo stelt u immers dat u asiel in Frankrijk, en vervolgens in België aanvraagt omwille van, onder andere, de problemen die uw ex-man in jullie thuisland ondervond met de autoriteiten. U verklaart zelf dat u niet kan terugkeren juist omwille van deze problemen en het feit dat ook u problemen zou ondervinden omwille van de problemen van uw ex-man, ondanks uw scheiding. (CGVS p. 3) Nu, gezien deze vrees die u koestert, is het allerm minst aannemelijk dat u zich vrijwillig naar de autoriteiten van uw land van herkomst in Frankrijk zou wenden met betrekking tot uw terugkeer. Deze redenering wordt doorgetrokken in verband met de aanvraag en de afhaling van uw paspoort. Als u werkelijk de autoriteiten vreest, en zoals u reeds meerdere malen verklaarde, en hiervoor internationale bescherming aanvraagde, is het niet geloofwaardig dat u vervolgens op verschillende tijdstippen met deze autoriteiten op vrijwillig basis in contact komt. Uw stelling dat u niets verkeerd gedaan heeft en dat het de problemen van uw ex-man betreffen druisen in tegen uw eerder verklaarde asieleredenen, namelijk dat ook u problemen zou kennen in uw land van herkomst door de problemen van uw ex-man. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw problemen verder aangetast door uw houding en handelingen die indruisen tegen de door u verklaarde vrees.

Tot slot kon u de Belgische asieliinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u of uw man verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asieliinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. U verklaart dat uw ex-man enige relevante documenten bij zich hield maar u bent niet op de hoogte van zijn huidige verblijfplaats. (CGVS p. 9) Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielerelaas niet herstellen. De kopie van uw binnenlands paspoort, uw werkboekje en de geboorteaktes van uw kinderen bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en de identiteit van uw kinderen hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico

op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij haalt in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 EVRM en met *"het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter"*. In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept zij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een derde middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad oordeelt dat de middelen ingevolge hun onderlinge verwevenheid gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij staat haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus

wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukt, hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip “full jurisdiction” zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: *“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”* Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt nogmaals dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”* wordt derhalve verworpen.

In zoverre verzoekende partij nog stelt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mag antwoorden op de repliekmemorie van de commissaris-generaal, kan zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoekende partij vraagt eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”* kan niet worden ingezien hoe deze vraag in casu dienstig zou kunnen zijn. Immers, er liggen geen antwoordbesluiten van de lidstaat voor, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal. Voor zover verzoekende partij duidt op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens onderhavige procedure niet heeft verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de commissaris-generaal. Derhalve is het verzoek tot het stellen

van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van “full jurisdiction”.

3.2.5.1. Verzoekende partij vraagt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om alvorens nader recht te doen aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen, met name “of de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een rechtelijke bevoegdheid heeft gezien hij met een appreciatiemarge beslist over de dossiers die bij hem zijn aanhangig gemaakt en of de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hier in huidig geschil optreedt als een tegenpartij de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verankerd in de artikelen 10 en 11 van de op 17 februari 1994 gecoördineerde Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter schendt. a) doordat zij, enerzijds, in eerste aanleg, aan de asielzoeker een rechter wordt toegewezen die, in de persoon van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in werkelijkheid een lid van een administratie en bijgevolg een orgaan van de openbare macht is, die partij is in het geding, terwijl aan de rechtzoekende een rechter wordt toegewezen die, hoewel hij niet noodzakelijkerwijze tot de rechterlijke orde behoort, toch geen orgaan is van één van de partijen in het geding; b) doordat zij, anderzijds, men niet in de mogelijkheid tot wraking noch een wrakingsprocedure kan organiseren, terwijl tegen iedere andere rechter van de rechterlijke of administratieve orde die optreedt in het contentieux een dergelijke procedure kan worden ingesteld.”

3.2.5.2. De Raad wijst op artikel 57/2 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: “Bij de Minister wordt een “commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen” opgericht. Dit omvat een Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en diens twee adjuncten. De Commissaris-generaal en zijn adjuncten zijn geheel onafhankelijk bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen”. Hierbij voegt de Raad nog toe dat de commissaris-generaal geen belang heeft bij het nemen van positieve of negatieve beslissingen en dat aldus de nodige objectiviteit wordt gegarandeerd bij het nemen van de beslissingen in verband met het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Verder herhaalt de Raad dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve behelst. Verzoekende partij oppert ten onrechte dat de commissaris-generaal een rechtsprekende functie uitoefent en vertrekt dan ook in haar verzoek tot het stellen van voormelde prejudiciële vraag vanuit de foutieve premisse dat de commissaris-generaal een rechter betreft. Het stellen van dergelijke vraag is derhalve zinledig.

3.2.6. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.7. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking

kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.9.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek vermits zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. Zij meent dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die zij koestert voor haar leven. Verder stelt verzoekende partij nog dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, dat er essentieel dient te worden aangenomen dat zij tijdens haar gehoor een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en dat zij derhalve heeft voldaan aan de bewijslast.

3.2.9.2. De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze overduidelijk in gebreke blijft. Waar verzoekende partij de mening is toegedaan dat zij voldaan heeft aan de bewijslast, wijst de Raad er nogmaals op dat haar verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, dat de afgelegde verklaringen niet in strijd mogen zijn met algemeen bekende feiten, dat in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen en dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Gelet op de inhoud van de bestreden beslissing, blijkt dit *in casu* absoluut niet het geval te zijn.

3.2.10. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt om ook maar één motief van verwerende partij te weerleggen waardoor verwerende partij terecht op grond van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij besluit verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet toe te kennen.

3.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een algemene stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissing dienaangaande het volgende: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet”. Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de “Subject Related Briefing” betreffende “Ingoesjetië - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië” van 11 januari 2011 (stuk 10), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Ingoesjetië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen uiterst beperkt is gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is. Bijgevolg besluit verwerende partij terecht dat de situatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat er voor gewone burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motivering van verwerende partij betreffende artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet ongemoeid laat en desbetreffend geen andersluidende onafhankelijke en objectieve informatie bijbrengt, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.*

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.12. Waar verzoekende partij ten slotte aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van dit dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op 7 maart 2012 (administratief dossier, stuk 3) de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.13. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT